“నీలిమా..”

అది పిలుపు కాదు అరుపు!

“పొద్దున్నే ఏం కొంపలంటుకుపోయాయో..ఇలా రంకెలేస్తున్నారు..” వంటింట్లో బిజీగా వున్న నీలిమ చిరాకుపడింది.

“నీలిమా..” మరో గావుకేక!

“మామూలుగా నీలూ అని పిలిచే ఈ పెద్దమనిషికి కోపం తారాస్థాయికి చేరినప్పుడు మాత్రమే తన పూర్తి పేరు గుర్తుకొస్తుందా. ఈయనగారికి అంత కోపం రావడానికి కారణం ఏవిటి..” అనుకొంటూ స్టవ్‌బర్నర్‌ను తగ్గించి భర్త దగ్గరకి వచ్చింది. తాపీగా!

“నీలిమా! పిలిస్తే వినపడ్డం లేదా?” భార్యను చూస్తూనే ఎగిరిపడ్డాడు శ్రీధర్.

“ఏమిటది సైరన్ మోతలా ఒకటే అరుపులు..కొంపలంటుకుపోయినట్లు..” విసుగ్గా అంది నీలిమ!

అలమార్లో దేనికోసమో వెతుకుతున్న శ్రీధర్ కోపంగా వెనక్కి తిరిగాడు.

“ఏం తమాషాగా వుందా? పిలుస్తోంటే వినిపించుకోకుండా పైగా సైరన్ కూతలంటావా?”

నీలిమ వస్తోన్న నవ్వుని బలవంతాన ఆపుకుంది.

“రామ రామ! కూత అన్నానా? మోత అన్నాను గానీ..”

“ఏదైనా ఒకటే..”

“సరె! విషయం ఏమిటో చెప్పండి. వంటింట్లో కూర మాడిపోతోంది.”

“నాకూ ఆఫీస్‌కి టైమవుతోంది”

“నేనేమీ మీకు అడ్డం రాలేదే. మీరు అరిస్తేనే వచ్చాను.”

“అరవక ఛస్తానా? ఈ ఇంట్లో అవసరానికి ఒక్క వస్తువు దొరికి చావదు. తీసిన వస్తువు తిరిగి అక్కడే పెట్టాలన్న జ్ఞానం నీకూ, నీ పిల్లలకూ ఎప్పుడొస్తుందో..” ఉగ్రుడైపోయాడు శ్రీధర్.

“ఇప్పుడు తమరికి ఏ వస్తువుతో అవసరం వచ్చిందో..”

“నైల్ కటర్ కావాలి. అర్జంటుగా వెతికివ్వు”

“ఇది మరీ బావుంది. దానికి నన్ను పిలవాలా? మీరు వెతుక్కోలేరా? టైముకి వంట కాకపోతే మళ్ళీ నా మీద రంకెలేస్తారు. నైల్ కటర్ పిల్లల రూములో వుంటుంది. వెళ్ళి వెతుక్కోండి. నేను వెళ్తున్నాను.” నీలిమ గబగబా వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

శ్రీధర్ గొణుక్కుంటూ పిల్లల రూములోకి వెళ్ళాడు. రెండు నిముషాలకే మళ్ళీ “నీలిమా” అని అరిచాడు.

[illegible] తీవ్రమైన కోపాన్ని [illegible] నీలిమ. [illegible] అయిపోతాయ[illegible] గబగబా [illegible] శ్రీధర్ దగ్గరకి.

“[illegible]? [illegible]..?” నీలిమని చూస్తూనే మండిపడ్డాడు.

“ఇది పిల్లల గది నన్నడుగుతారేం..వాళ్ళనే అడగండి” తనూ కోపంగా అంది.

“గది నీట్‌గా సర్దుకోమని పిల్లలకి చెప్పలేవా? వాళ్ళకి చాతకాకపోతే నువ్వు సర్దలేవా? ఇది అలా[illegible]..కాదు. చెత్తకుండీలు ఈ చెత్తకుండీల్లో [illegible] [illegible] [illegible] కూడా కాదు..”

“పిల్లలు [illegible] [illegible] వాళ్ళు వచ్చా[illegible] వాళ్ళమీదే అరవండి. మధ్యలో నా మీద అరుస్తారేం?”

“షటప్! పిల్లలకి డిసిప్లిన్ నేర్పడం చేతకాదు గానీ..అనవసరం మాట్లాడకు”.

“ఒక్క చేత్తో ఎన్నని సర్దుకు రావాలి? ఒక్కరోజు ఇంట్లో వుండి, ఇంటి పని-పిల్లల పని చూసుకోండి. ఎంత కష్టమో మీకే తెలుస్తుంది”

“మేం వెళ్ళిపోయాక పగలంతా నువ్వు పడే పాటేముంది? ఒకరోజు కూర్చుని ఇవన్నీ సర్దవచ్చుకదా..”

“నువ్వు ఇవన్నీ కదిలించకు మమ్మీ..మా రూమ్ మేమే సర్దుకుంటాం అంటారు పిల్లలు. సర్దితే వాళ్ళకి కోపం. సర్దకపోతే మీకు కోపం. మధ్యలో నేను ఛస్తున్నాను..”

“నాకదంతా తెలియదు. నేను సాయంత్రం వచ్చేసరికి రూమంతా నీట్‌గా సర్దివుండాలి. నువ్వు సర్దుతావో, నీ పిల్లల చేత సర్దిస్తావో..” శ్రీధర్ కోపంగా అక్కడ నుండీ వెళ్ళిపోయాడు.

అన్యమనస్కంగానే వంట పూర్తి చేసింది నీలిమ. శ్రీధర్ భోం చేయకుండా, ఎప్పటికంటే ముందుగానే ఆఫీసుకెళ్ళిపోయాడు. అతనలా మాటా పలుకు లేకుండా, భోం చేయకుండా వెళ్ళిపోవడం నీలిమ భరించలేకపోయింది. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ, నవ్విస్తూ వుండే శ్రీధర్‌కి కోపం అంత త్వరగా రాదు. కానీ ఒక వస్తువు వుండాల్సిన ప్లేస్‌లో లేక, స్థానభ్రంశమైతే మాత్రం..ఉగ్రుడైపోతాడు.

నీలిమకి పిల్లల మీద కోపం వచ్చేసింది. విసవిసా నడుస్తూ వాళ్ళ గదిలోకి వెళ్ళింది. ముందు కొడుకు అనిల్ అల్మారా దగ్గర కొచ్చింది. దాని పక్కనే అనిల్ మంచం. మంచం మీద ప్రొద్దున్నే చదివి వదిలేసిన పుస్తకాలు, ఏదో ఇంగ్లీషు క్యాసెట్, మడత పెట్టకుండా కుప్పగా పడేసిన దుప్పటి...

ఒళ్ళు మండింది నీలిమకి. ఆ కోపాన్నంతా దుప్పటి మీద చూపించింది. దాన్ని ఒక్క దులుపు దులిపి మడత పెట్టి, మంచాన్ని నీట్‌గా సర్దింది. అల్మారా తలుపులు తెరచింది. ఒక్క క్షణం నోరు తెరుచుకుని చూస్తూ వుండిపోయింది. వాటిని ఎటు నుంచీ ఎటు సర్దాలో తెలియని అయోమయంలో పడిపోయింది.

“మమ్మీ..ఆకలి..” ట్యూషన్ నుండీ వచ్చిన అనిల్ బ్యాగ్‌ని టేబుల్ మీద పడేస్తూ అరిచాడు.

“మమ్మీ త్వరగా అన్నం పెట్టు. కాలేజ్ టైమవుతోంది.” అనూష హడావుడి పడిపోతూ తమ్ముడి వెనకాలే లోపలికొచ్చింది.

నీలిమ వెనక్కి తిరిగి, పిల్లలిద్దర్నీ ఉరిమి చూసింది. ఒక్క తుఫానులా విరుచుకుపడింది.

“ఏవిట్రా ఇది? ఇల్లేనా..పశువుల పాకా? అడ్డగాడిదల్లా తిని తిరగడం, ఆ టీవీకి అతుక్కుపోవడం..” అంటూనే అల్మారా

లోని సామానంత ఒక్కొక్కటే తీసి కింద పడేయడం మొదలుపెట్టింది.

ఒక డజను క్రికెట్ బాల్స్, విరిగిపోయిన వాటితో కలిపి అరడజను క్రికెట్ బ్యాట్లు, పజిల్స్ సెట్లు, కామిక్స్ బుక్కూ, ఐశ్వర్యారాయ్-బ్రూస్‌లీ, షారుక్ ఖాన్ పోస్టర్లు, ఇంగ్లీషు ఆడియో క్యాసెట్లు, లేబుల్సూ, స్టిక్కర్లు, రకరకాల షేపుల్లో పాతికదాకా వున్న పెన్సిల్ బాక్సులూ..తీస్తున్న కొద్దీ అలా వస్తూనే వున్నాయి.

“వెధవా వెలెడంత లేవు. చదువుతున్నదేమో సెవెన్త్‌క్లాసు. నీకప్పుడే ఐశ్వర్యారాయ్ పోస్టర్లు కావాల్సి వచ్చాయా..?” అరుస్తూ అల్మారా మొత్తం ఖాళీ చేసింది.

“మమ్మీ ప్లీజ్ మమ్మీ..నాకవన్నీ కావాలి. పారేయకు మమ్మీ..” భయపడుతూనే అడిగాడు అనిల్.

“నోర్మూసుకో..” కసిరింది నీలిమ.

“నీ సంగతేవిటీ..నీది ఒక చెత్త కుండీయేనా..?” కూతురి అల్మారా తెరుస్తూ అడిగింది. అనూష మాట్లాడలేదు. బిక్క చచ్చిపోయి నిలబడిపోయింది.

“నీదీ తమ్ముడి లాగానే తగలబడింది. పెద్దదానివయ్యావు. కాలేజ కొచ్చావు. ఎందుకూ ఇంగితం లేకపోయాక..” అంటూ ఒక్కొక్క వస్తువే లాగి కింద పడేస్తోంది నీలిమ.

గ్రీటింగ్ కార్డులు, ఉత్తరాలు, తెలుగు, హిందీ ఆడియోక్యాసెట్లు, ఇంగ్లీషు మాగజైన్ల నుండీ తీసిన కటింగులు, విమెన్స్ ఎరాలు, షిడ్నీ షెల్డన్-మిల్స్ అండ్ బూన్ నవలలు సగం అల్లి వదిలేసిన వైర్ బ్యాగ్‌లు-పూసల బొమ్మలు, చిన్నప్పటి టెడ్డీబేర్లు-బార్బీ డాల్సూ, హెయిర్ బ్యాండ్లు, బొట్టు బిళ్ళలు..

“ఇందులో నీకు పనికొచ్చేవి ఎన్ని? పనికిరానివెన్ని? ఇంకా నీకీ బొమ్మలెందుకూ? పిన్నికూతురికి ఇచ్చేస్తానుండు. ఇంట్లో అడ్డం వదిలిపోతుంది..”

“వద్దు మమ్మీ ప్లీజ్. అవి నేను చిన్నప్పుడు ఆడుకున్నవి. నాకవంటే చాలా ఇష్టం. ఇవ్వద్దు మమ్మీ..” ఏడుపు గొంతుతో అంది అనూష.

“ఇంకా చిన్న పిల్లవి కదూ? వాటితో ఆడుకుంటూ కూర్చో. అడ్డమైన చెత్త ఇంట్లో చేరుస్తారు. మన వీధి చివరనున్న చెత్త కుండీ నుండి ఇంకేమైనా దొరుకుతాయేమో ఏరుకురండి. అవి కూడా వీటితో చేరుద్దురుగాని. అప్పుడు మీ రూమ్ ఇంకా అందంగా వుంటుంది. మున్సిపాలిటీ వాళ్ళతరం కూడా కాదు మీ రూమ్ శుభ్రం చేయడం..” అరుస్తూ వాటినన్నీ తీసి మూలకి విసిరేసింది.

“ప్లీజ్ మమ్మీ..వాటిని పారేయకు..” అనూష ప్రాధేయపడింది. అనిల్ కళ్ళల్లో నీరు చెక్కిళ్ళపై కారడానికి సిద్ధంగా వున్నాయి.

వాళ్ళ [illegible], కళ్ళనీళ్ళని ఏమాత్రం పట్టించుకోలేదు నీలిమ.

“ఒరేయ్ గాడిదల్లారా..ఇక నుండీ ఇక్కడ క్లాసు పుస్తకాలు తప్ప మరే చెత్తయినా చేర్చండి చెబుతా..కాలేజీకి, స్కూలుకి టైమవుతోంది. భోజనానికి తగలడండి..” విసురుగా గదిలోంచి బైటకొచ్చి వంటింటి వైపు నడిచింది నీలిమ.

పిల్లలు స్కూలుకెళ్ళిపోయారు. మిగిలిన పనంతా ముగించుకుని కూర్చుంది నీలిమ. ఏం చేయాలో తోచలేదు. మనసంతా చిరాగ్గా వుంది. శ్రీధర్ అనవసరంగా తన మీద అరవడం..తను పిల్లల మీద అరవడం..మూడంతా డిస్టర్బ్ అయిపోయింది.

అన్యమనస్కంగానే బెడ్రూములోకి వచ్చి, మంచం మీద వాలింది. అయినా స్థిమితం లేదు. ఏవో ఆలోచనలు.

శ్రీధర్‌కి ఇల్లు ఎప్పుడూ నీట్‌గా వుండాలి. ''ప్రతీ వస్తువుకీ ఒక ప్లేస్ వుండాలి. ఎక్కడివక్కడ పొందిగ్గా అమర్చాలి'' అంటాడు. కాస్త అటూ ఇటూ అయినా సహించడు. ఈ పిల్లలు చెప్పిన మాట వినకుండా నానా చెత్తా ఇంట్లో చేరుస్తారు. ఆ చెత్తలో ఏ వస్తువు ఎక్కడ వుందో దొరకదు. మధ్యలో తనకి చీవాట్లు.

ఆలోచిస్తూ పక్కకి తిరిగింది నీలిమ. వారగా తెరిచి వున్న వార్డ్‌రోబ్ లోంచి అస్తవ్యస్తంగా వున్న చీరలు, గాజుల బాక్సులు, పెర్ఫ్యూమ్‌లు వగైరాలు కనిపించాయి.

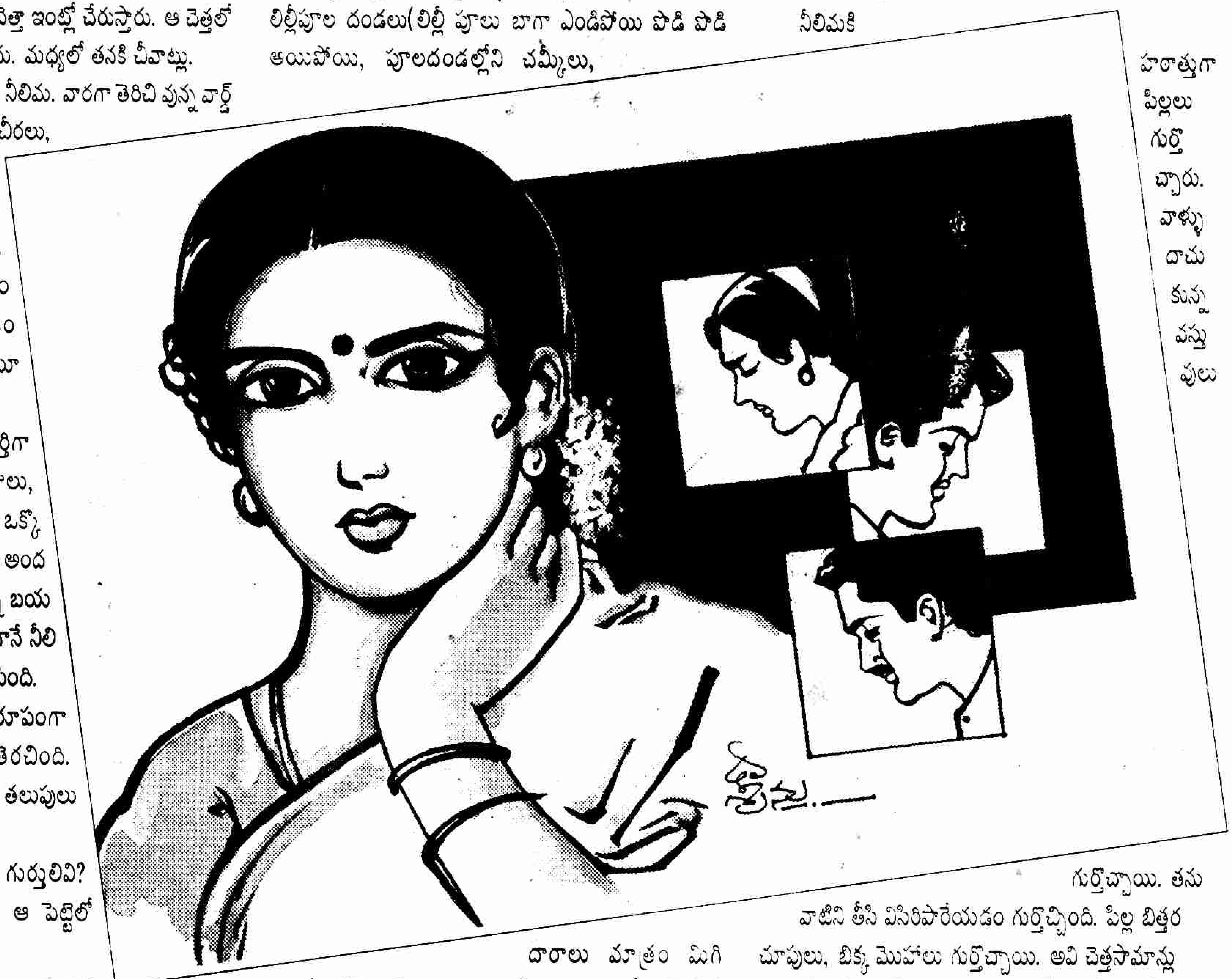

''సర్ది చాలా రోజులైంది. ఈయన చేత అక్షింతలు వేయించుకోకముందే సర్దేయడం మంచిది..'' అనుకుంటూ మంచం మీంచి లేచింది.

వార్డ్‌రోబ్ తలుపులు పూర్తిగా తెరిచింది. చీరలు, బ్లౌజులు, ఆల్బమ్స్, నగల బాక్సులు..ఒక్కొక్కటే తీస్తోంది. పై అరలోనున్న అందమైన దంతపు పెట్టెతో సహా అన్నీ బయటికి తీసింది. ఆ పెట్టెను చూడగానే నీలిమలో ఏదో ఉద్వేగం తొంగి చూసింది.

దంతపు పెట్టెను అపురూపంగా ఒళ్ళోకి తీసుకుని, మూత తెరచింది. అంతే..జ్ఞాపకాల ప్రపంచానికి తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

ఏనాటి జ్ఞాపకాల తీపి గుర్తులివి? నీలిమ చేతులు ఆప్యాయంగా ఆ పెట్టెలో వస్తువుల్ని తడుముతున్నాయి.

తమ పెళ్ళి వెడ్డింగ్ కార్డులు, తామిద్దరూ ఒకరికొకరు రాసుకున్న ఉత్తరాలు, గ్రీటింగులూ, తామిద్దరూ మొదటిసారి కలిసి చూసిన సినిమా టిక్కెట్లూ, అతను తనకి కొన్న మొట్టమొదటి చీర బిల్లు, పెళ్ళిరోజు వేసుకున్న ఎర్రగాజులు, తొలిరాత్రి అతను తన కొంగుకు ముడేసిన రూపాయి నాణాలు..

ఎన్నెన్ని మధుర స్మృతుల ఆనవాళ్ళు..! వీటిని చూస్తుంటే అప్పుడే..ఇరవై యేళ్ళు గడిచిపోయాయా అనిపిస్తోంది. కాలం ఎంత త్వరగా గడచిపోతోంది?

ఎంతో సేపటికి గానీ అనుభూతుల వల్మీకంలోంచి బైటకి రాలేకపోయింది నీలిమ. తేరుకుని, వాటినన్నిటినీ నీట్‌గా సర్దేసి, వార్డ్‌రోబ్ తలుపులు మూసింది. పక్కనే వున్న అల్మరా తలుపులు తెరిచింది...'పనిలోపని దీన్ని కూడా సర్దేయాలి..'' అనుకుంటూ!

ఒక్కొక్క అరే దుమ్ము దులిపి..కొత్త పేపర్లు, సెంటు బ్యాగ్సూ వేసి..తిరిగి సామానంతా నీట్‌గా సర్దేసి..చివరి అర దగ్గర కొచ్చి..కింద నేల మీద చతికిలపడింది.

''హమ్మయ్య..ఇదొక్కటీ సర్దితే మొత్తం అయిపోయినట్లే..'' అనుకుంది తృప్తిగా!

కింది అరలో ముందున్న పాత బట్టలు తీసి పక్కన పెట్టబోతూ..వాటి వెనకే వున్న వస్తువుల్ని చూస్తూ..తిరిగి ఏవో లోకాల్లోకి వెళ్ళిపోయింది నీలిమ. అలాగే అపురూపంగా వాటిని చూస్తూ వుండిపోయింది.

వీటిని ఇక్కడ అపురూపంగా దాచినట్టు దాదాపు మరచేపోయింది తను. ఎన్నేళ్ళ నాటి వస్తువులివి? ఒక్కొక్కటే తీసి నేలమీద పరిచింది. వాటిని చూస్తూన్న కొద్దీ, స్పర్శిస్తూన్న కొద్దీ..ఇదీ అని చెప్పలేని ఏ..దో అనుభూతి!

చక్కని డిజైన్‌తో వున్న పెళ్ళి పందిట్లోని అయిరేణి కుండ, లిల్లీపూల దండలు(లిల్లీ పూలు బాగా ఎండిపోయి పొడి పొడి అయిపోయి, పూలదండల్లోని చమ్కీలు, దారాలు మాత్రం మిగిలాయి), తొలిరాత్రి కట్టుకున్న జరీ అంచు తెల్లచీర (జరీలో చాలాచోట్ల పిగిలిపోయింది) పెళ్ళి రోజున వాడిన మేకప్ సామాన్లు, ప్రధానం పెట్టిలో తెచ్చిన అద్దం, దువ్వెన, కుంకుం భరిణ..

ఇవి కేవలం పాత సామాన్లా? ఒట్టి జ్ఞాపకాలా?

కాదు..అవి ఒట్టి జ్ఞాపకాలు మాత్రమే కాదు.

మనోలహరిపై పరుచుకున్న నిశ్శబ్ద గీతాలు!

జీవితాన్ని ఎప్పటికప్పుడు సజీవత్వంతో నింపే రాగాల మోహాలు!

చూసినప్పుడల్లా ఆనందాన్నిచ్చే సప్తవర్ణ ఆకాశాలు!

తలచుకున్నప్పుడల్లా ఉప్పొంగిపోయే సంతోష జలపాతాలు.

-ఇవన్నీ కేవలం అనుభూతులేనా? ఒట్టి జ్ఞాపకాలేనా? ఎందుకూ పనికిరాని పాత వస్తువులేనా?

అంతేనా?

అంతకుమించి ఏమీ లేదా?

కాదు..ఏదో వుంది.

తనకి తెలియనిది..మనసుకి అందనిది..ఏ..దోవుంది.

ఏవిటది?

నీలిమ ఆలోచనల్లోంచి తేరుకుని వాటన్నింటిని మరోసారి చూసింది.

మరోసారి..మ..రో..సా..రి

వాటిని చూస్తున్న కొద్దీ కలిగే ఒకానొక అలౌకికానందం..దాన్ని వర్ణించడానికి సరిపోయే భాష బహుశః ఈ ప్రపంచంలోనే లేదేమో!

నీలిమకి హఠాత్తుగా పిల్లలు గుర్తొచ్చారు. వాళ్ళు దాచుకున్న వస్తువులు గుర్తొచ్చాయి. తను వాటిని తీసి విసిరిపారేయడం గుర్తొచ్చింది. పిల్ల బిత్తర చూపులు, బిక్క మొహాలు గుర్తొచ్చాయి. అవి చెత్తసామాన్లు అయితే, ఇవీ అంతే కదా! వాటిని అతి తేలిగ్గా తీసి పారేసిన తను వీటిని మాత్రం భద్రంగా ఎందుకు దాచిపెట్టుకున్నట్టు?

ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ..ఏదో అర్థం అవుతున్నట్టే వుంది. నిజమేదో నెమ్మదిగా ఒక వెలుగు పువ్వులా మనసులో విచ్చుకుంటోంది.

ప్రతీ మనిషికీ అనుభూతులు, సెంటిమెంట్లు వుంటాయి. ఎవరి అనుభవాలు. ఎవరి భావోద్వేగాలు వారివి. వాటికి ఎల్లలూ, హద్దులూ వుండనక్కర్లేదు. ఒకరి అనుభూతుల్ని, సెంటిమెంట్లనీ కించపరిచే హక్కు ఎవరికీ లేదు. ఒకరికి నష్టం కలిగించనప్పుడు, తమకు తామే ఆనందించగలిగినప్పుడు...సెంటిమెంట్లు వుంటే మాత్రం ఏం?

నీలిమ గబగబా పిల్లల గదిలోకి వెళ్ళింది. మూలన పడివున్న వస్తువులన్నీ తీసి తిరిగి అల్మారాలో నీట్‌గా సర్దింది. అనవసరంగా పిల్లల్ని కోప్పడినందుకు బాధపడింది. బాధపడుతూ వెళ్ళిన పిల్లలు సాయంకాలం వచ్చి..తిరిగి వాటిని చూసుకుని ఎంత సంబరపడతారో!

ఎప్పుడెప్పుడు నాలుగవుతుందా అని చూస్తూ గుమ్మంలోనే నుంచుంది నీలిమ.

''జీవితమంటే జ్ఞాపకాల పుష్పగుచ్ఛం..అనుభూతుల నెమలిపింఛం..కాక మరేమిటీ..'' అనుకుంది తృప్తిగా!

★

విశారద